

BIBLIA

A februári elmélkedéseket Vincze József (Pér) készítette, a márciusiak közül a 19-it Stölkler Nándorné Magdi (Pécs), a többit Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs).

Február 5. – Évközi 5. vasárnap – Mt 5,13-16 – Tanítványi feladat: só és világosság

Jézus képes hasonlata szemléletesen mutatja meg, mi az ő tanítványainak a feladata.

A só nélkülözhetetlen a mindennapi életben. Nem kell belőle sok, csak egy csipetnyi. Ha nincs, hiánya nagyon érezhető. A só funkciója is jelentős: ízesít, tartósít, baktériumokat öl, tisztít, és nagyon erős vegyület.

A jézusi tanítvány ízesíti, színesíti a világot látásmódjával, gondolkodásával, és főleg cselekedeteivel. – Egy idősebb munkás a gyárban minden héten elmondja fiatalabb munkatársainak, mit hallhattak volna Jézus életéből, ha részt vettek volna a vasárnapi szentmisén. Sokszor megmosolyogják, de egyre többször mondják neki: „Igazad van, Öreg!”

Békés, erőszakmentes szeretetükkel, konfliktusmegoldó képességükkel a keresztények tartósíthatják igazán a világot. A békességek

nemcsak Isten fiai, hanem az ő örökrészüket lesz a Föld is (Mt 5,5; 5,9).

A tanítványok feladata, hogy megtisztítsák önmagukat, környezetüket, a világot a bűn, az önzés, a szeretetlenség, a gyűlölet minden formájától.

A keresztényeknek erősnek kell lenniük. A gyenge embert elsodorja a világ. A szellemben-lélemben erősek tudnak segíteni a testi-lelki rászorulókon. – Baleset ért egy hívő asszonyt. Szinte még meg sem gyógyult, de segíteni kellett egy másik időseknek, aki a lábát törte. Gondolkodás nélkül vállalkozott a segítségnyújtásra. Még a saját fájdalmait is elfelejtette közben.

A depressziós, keserű, panaszkodós, elégedetlenkedő, kritizáló világba kellene a fénylő, világító, útmutató keresztények.

Örök karácsony c. novellájában Szabó Dezső ír egy bezárkózott,

megkeseredett férfiről, aki életében egyszer elment a Balatonra, mire a fürdőzők ecet ízűnek érezték a tavat... A novellában szereplő vénlányról pedig azt írja: a fiúlegyek nem szálltak be a szobájába a riasztó látvány miatt...

„Sok templomba járó ember nem rendelkezik tudatosan ápolt Istenkapcsolattal” (Pál Ferenc). Pedig ez segítené abban, hogy az emberek életéhez segítséget adjunk.

„Lelki irányítás nélkül az ember olyan, mint a kert kerítés nélkül” (Keresztes Szent János). A lelki irányítók nem vezetők, hanem kísérők. Kísérni kell mindazokat, akik meg akarják ismerni a jézusi utat. Meg kell mutatni Isten Országának szépségét, a szolgálat fontosságát.

Áldozat nélkül nincs keresztény élet. Az életáldozat a legfontosabb mozzanat a hívők életében. Aki só és világosság a világunkban, az teljesítette keresztényi kötelességét.

Február 12. – Évközi 6. vasárnap – Mt 5,17-37 – Megszigorított erkölcsi szabályok

Sokan úgy tartják, hogy a jézusi parancsok megtarthatatlanok, mert túl szigorúak, kemények. Mások azt mondják, eljárt felettük az idő, ma már nem aktuálisak. Mindezeknek az ellenkezője igaz. Jézus megszigorította az erkölcsi szabályokat, de nem azért, hogy gúzsba kösse az ember életét, szabadságát, hanem hogy lehetővé tegye lelki-szellemi kibontakozását. Aki az erkölcsi törvényekben csak tiltást, korlátozást, kötöttséget lát, az még nem ismeri igazán az Isten Országába vezető utat.

Jézus megszigorította a Tízparancsolat 5. parancsolatát (Ne ölj!). A sértegetés, a haragtartás, a gyűlölet egyenes ágon vezet az öléshez. Sajnálatos látni, hogy napjainkban a sértegetés, a rosszindulatú rágalmazás, a becsületsértés mindennapos, a nagypolitikában is, a családokban is, de az élet minden területén is.

Sokszor belegázoltak az én becsületembe is, és tudom, milyen nehéz a megbocsátás, a felejtés, az emberi kapcsolatok helyreállítása.

Ha megvalósulna, hogy lelki ajándékainkat csak akkor vinnénk az oltárhoz, ha mindenkivel kibékültünk, nagyon kevesen lennének az áldozatbemutatók.

Nagyszüleimtől hallottam, hogy amikor missziós lelkigyakorlatot tartottak a faluban, a lelkigyakorlat vezetője mindenkit felszólított: Amikor megszólal a harang, menjenek el haragosaikhoz, és béküljenek ki. Sokan csak a kertek alatt mentek, de elmentek kibékülni.

Napjainkban még keményebbnek tűnik a Tízparancsolat 6. parancsolatának szigorítása (Ne paráználkodj, ne törj házasságot!). Ifjú hittanosaimmal kemény szócsatát vívtunk ebben a kérdésben: szerintük ez a parancs végképp megtarthatatlan. Kérdeztem tőlük, hogy akkor húzzuk-e ki a Szentírásból mindazt, ami nehéz, és mi alakítsuk-e Jézus gondolatait a miénkhez, vagy pedig vállaljuk a nehéz parancsok megtartását? Ebben az utóbbiban maradtunk.

A családok szétesését a hűtlenség okozza. Akiben nincs meg a gondolat fegyelme, abból az élet fegyelme is hiányzik. – Egy sokgyermekes édesapa mondta el, hogy bőven lett volna alkalma megcsalni a feleségét, de mindig győzött benne a szeretet, amellyel szerette a feleségét.

Korunk gátlástalan az ösztönök felkorbácsolásában. A következmények enyhítésében már egyáltalán nem érzi magát illetékesnek.

A Tízparancsolat 2. parancsolatát (Isten nevét hiába ne vedd!) Jézus azzal egészítette ki, hogy az eskü is felesleges. Az eskü a szó nyomatéka. Ha valaki igazat mond, nem kell megerősíteni az állítását. Az igazság a szó legfőbb nyomatéka. Ha valaki nem mond igazat, a hazugságot nem szabad nyomatékosítani. Jézus e szigorításban arra hívja fel a figyelmünket, hogy mondanivalónk legyen egyértelmű. Legyünk szavahihetők, következetesek.

1986-ban az állampárt követelésére államesküket kellett volna tennem. Ezt megtagadtam, hivatkoztam a jézusi tanításra, és arra, hogy a lelkiismeretem tiltakozik egy ateista, Isten- és emberellenes diktatúrá-

ra hűségesküet tenni. Nagy lett a visszhangja. Püspökömet arra kötelezték, hogy a létező legnagyobb büntetést adja, de ő 1989-ig húzta-halasztotta a dolgot. Ekkor megszüntették az államesküket.

Jézus törvényszigorításai nem korlátozni, hanem felemelni akarnak bennünket. Ha megtartjuk őket, nekünk lesz jó.

Február 19. – Évközi 7. vasárnap – Mt 5,38-48 – Az ellenségszeretet a kereszténység fokmérője

Világunkban farkastörvények uralkodnak. Az ellenséget feljelenteni, megsemmisíteni, megalázni, eltiporni, az útból félretenni kell – ezt tanítja, sulykolja az evilág.

Jézus tudja és tanítja, hogy aki a rosszat rosszal viszonzozza, az tovább fonja a bűn, a gonoszság fonalát. A rossz folyamatát megszakítani csak jósággal, szeretettel lehet. Ne vonjam szeretetem körét olyan szűkre, hogy csak azok férjenek bele, akiket könnyű szeretnem.

Ha megvalósul az ellenségszeretet, az nagy tanúságtétel.

Kerényi Lajos piarista szerzetes mondta el, hogy kórházlátogatásai alkalmával találkozott egy idős férfival, akiről kiderült, hogy ő volt az a bíró, aki elítélte Mindszenty bíboros urat, és őt is. Megrendítette a találkozás, megölelte elítélőjét, aki sírt, bevallotta bűneit, majd feloldozásban és a betegek kenetében részesült. Azt kérdezte az egykori hetyke vérbíró: „Akkor nyugodt lehetek?” Kerényi atya ennyit válaszolt: „Igen, az irgalmas Jézus megbocsátott önnek.”

Ha Isten szeretete nem válogat igazak és bűnösök, érdemesek és

érdemtelenek között, akkor ezt mi se tegyük.

Magam kétszer küzdöttem meg az ellenségszeretet parancsával. Filmfelvételen találkoztam azzal a tartótiszttel, aki a kommunista időkben irányította második állomás helyemen a megfigyelésemet, lejárátásomat. Beszélgetésünk végén biztosítottam arról, hogy nincs bennem harag, gyűlölet iránta sem. Hosszan gondolkodott, majd megköszönte, és azt mondta: „Ez igazi papi tulajdonság.”

A másik az volt, amikor kiderült, ki volt az, aki több mint száz oldalon jelentett a kommunista titkoszolgálatnak a mindennapjaimról, a találkozásaimról. Őt is biztosítottam a szeretetemről, megbocsátásomról. Megrendítő volt a találkozás, de nem esett nehezemre szívből megbocsátani neki. Élete végéig az íróasztalán tartotta a megbocsátásomról szóló levelet.

De milyen eszközök állnak rendelkezésünkre, hogy az ellenségszeretet parancsát képesek legyünk megtenni?

Az első az imádság. Isten színe előtt nem lehetek kétszínű. Neki be kell vallanom szívem érzéseit. Ő elveszi szívünkben a neheztlést, a haragot, a megbántottságot. Az igaz, hogy ehhez sokat kell az ő színe előtt lenni.

Egyik lelkigyakorlatunkat a Bőrszőnyben tartottuk. Testvéri tanácsra néma csendben mentünk fel egy hegycsúcsra, közben életünk háti-zsákjából kidobáltuk azokat a dolgokat, amik hátráltatják, nehezítik életünket. Bizony sokféle neheztlést, megbántódást, sértődöttséget kellett kidobnom lelki hátizsákomból.

Imádkozni a rágalmozóinkért – fantasztikus jézusi utasítás. Sokszor kellett gyakorolnom, hogy a mindennapjaimat ne nehezítsék ellenségesen viselkedő embertársaim megnyilatkozásai.

Aki jót tud tenni ellenségeinek, az valóban érti a jézusi gondolat lényegét.

„A hit szeretet nélkül fanatizmus. A felelősség szeretet nélkül könyörtelenné tesz. A tudás szeretet nélkül kritizálóvá, kioktatóvá tesz.”

Február 26. – Évközi 8. vasárnap – Mt 6,24-34 – Gondban lenni Isten Országáért kell

A bizalom ellentéte az aggodalom, ami negatív lelki folyamat. Aki aggódik, az fél a jövőtől. Nem biztos benne, hogy elvárásainak megfelelően alakul az élete. Bizonyos határvonalig az aggodás nem rossz, de az állandó nyugtalanság tönkreteszi az életet, s a környezetére nézve is káros az aggodalmaskodó, kishitű ember.

Jézus arra is tanít: Ne azért legyünk gondban, hogy mit eszünk, iszunk, mibe öltözködünk, hol lakunk, mert ezeken felül vannak magasabb vágyak, élvezetek. Gondolkodni, alkotni, közösséget teremteni, békeességben élni, hinni, szolgálni embertársainkat, Isten földi Országát építeni, olyan dolgok, események, amely felette állnak a létfenntartás ösztöneinek.

A növény- és állatvilágot nézve nem lenne okunk az aggodalmaskodásra. Bakonyi táborozásaink idején rácsodálkozunk a növényekre: nem

tudnak elmozdulni a helyükről, mégis tudnak élni, pompázni, virulni. Megesodáltam, ahogy a kis madarak nappal, a denevérek este megszerzik az életben maradásukhoz szükséges ételmelet.

Azért nincs szüksége az embernek az aggodalomra, mert a Teremtő úgy teremtett meg bennünket, hogy képesek vagyunk a munkavégzésre. Mindenki előteremtheti magának az életéhez szükséges javakat. De nemcsak ebben mutatkozik meg a gondviselés, hanem embertársaink szeretetében is.

Isten bankója c. írásában Gárdonyi Géza elmondja, hogy egy elegánsan öltözött férfi minden évben kiválaszt egy hajléktalant, és biztosítja számára, hogy újból felépítse az életét, mert valamikor ő is így tudott kimenekülni a hajléktalanok sorsából.

Az biztos, hogy Isten nem dolgozik helyettünk. Nem várhatjuk,

hogy munka és erőfeszítés nélkül majd jól élünk. Az sem lenne helyes, ha anyagilag támogatnánk az ügyeskedőket, a szélhámusokat, a munkakerülőket. Egy nagyáruház parkolójában azt mondta nekem egy kéregető: „Miért kellene dolgoznom? Jól megélek az emberi hiszékenységéből.”

Arra már jóval nehezebb válaszolni, hogy a Gondviselés miért nem vigyáz a naponta éhenhaló emberszázezrekre, a mélyszegénységben élő milliókra. Ezt valószínűleg nem is a Gondviselésen kellene számon kérni, hanem a mohó emberek. Nagyon szétvált a szükséglet és az igény szint. Ha mindenkinek az igénye csak annyi lenne, mint a szükséglete, nem lenne ilyen kiáltó ellentét gazdagok és szegények között.

Jézus azon kijelentésének realitását, hogy „keressük elsősorban Isten Országát, és annak igazságát, a

többi megadatik hozzá” – sokszor megtapasztaltam. Nem azért, mert az Ország építésével kiváltságosak lettünk, hanem azért, mert sok testvért, barátot szereztünk, akik értékelik és segítik munkánkat, életünket.

Március 5. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mt 4,1-11 – Pusztai megkísértés

Megszoktuk a történet szokásos magyarázatát: Jézus elutasítja az anyagiasságot, a nagyságot, a hatalmat, ellene mond minden jellegű kísértésnek. Tehát az Isten, a Lélek erejében ellene lehet állni minden csábításnak, csak kapaszkodjunk Belé kitartóan. Eddig a tanulság.

De ha „szűz” szemmel olvassuk a történetet, már azon is meglepődnénk, hogy a Sátán csak úgy teszi-veszi Jézust, mint egy bábót. A szabad akarattal teremtett, Isten közelségét élvező és mégis fellázadó Lény, aki nagyobb akar lenni a Teremtőnél, s most túl szeretne járni az eszén. „Legyetek okosak, mint a kígyó!” A tanító történetben a paradicsomi hulló megtalálta Éváék gyenge pontját. Jézusnál itt azzal próbálkozik a Gonosz, hogy maga is a Bibliából idéz neki. Uramisten! Mennyi szörnyűség történt már a világban az Igére hivatkozva! De Jézus nem verhető át, akkor sem,

Azt az igazságot is a szívünk mélyébe kell írni, hogy ne zsúfoljuk bele a mába a holnap gondjait. A jövőért való aggodás hibájába én is sokszor beleestem, de mindig bebizonyosodott, hogy fölösleges volt.

most sem. Előtte hiába próbálunk sunnyogni.

Az bizonyos, hogy létezik valamilyen Diabolosz, a Szétdobáló, akinek a működése mostanság meglehetősen jól látszik. Ha egyenként kérdeznék meg az embereket, mindenki biztonságra, békére, kenyérré, nevetésre vágya. S talán soha nem volt ennyi irigység, féltékenység, haszonlesés, könyökölés, harácsolás stb., mint manapság. Már a legkisebbek számítógépes játékaiban is akkor jutsz csak előre, a következő pályára, ha minél több szörnyikét, sárkányt (ellenfél harcost) stb. – legyőzöl. Aztán az isteneink is jócskán megszapordtak Jézus kora óta. Már nemcsak a mammon, az erő, a hatalom kísért, hanem a szépség, fiatalság, egészség, elfogadottság stb. istenei is.

Globalizált világunkban nyakunkba zúdul a világ összes baja,

Jézus nagyszerű tanítása, amelyet a mai evangéliumban elmondott, ma is érvényes. Ha megtartjuk, nekünk lesz könnyebb.

stresszelünk vagy közönyössé válunk, de a középutat, az együtt érző, tettekre szóló közösségi gondolkodást nehéz elsajátítanunk. Tűrő- és küzdőképességünk csökkent, néha ámulva hallgatjuk vagy olvassuk sokat megélt őseink sokszori életújrakezdését.

De a szobánkba betört Világnak kereshetnénk a jó oldalát is! Számítalan csodálatos életút, egyszerű életmódra való törekvés, osztozás, kiengesztelődés, vigasztalás, megbocsátás stb. híre is eljut hozzánk nap mint nap. Látunk ragyogó szemű embereket, akikből sugárzik a remény. Kutassunk ezek után, és merítsünk erőt ezekből is! Ne azt nézzük, hogy mit kapunk (mi az, ami nekünk „jár”), hanem hogy mit adhatunk, hogy szebb legyen körülöttünk a világ. S akkor a Szétdobálónak nem lesz ereje rajtunk!

Március 12. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mt 17,1-9 – Tábor-hegyi jelenés

Az 588 méter magas Tábor-hegy, amely a Jordán völgyéhez viszonyítva a tekintélyes 774 méterre magasodott, már az Ószövetségben is szent helynek számított, ahonnan Sisera seregeinek legyőzésére indultak a zsidók. Jézus ezt a helyszínt választotta arra, hogy saját maga töltekezzen, s egyben három tanítványának életre szóló élményt, örömet szerezzen.

Az Ószövetséget olvasva mindig meghatott, hogy Jahvéról beszélve szinte rendszeresen hozzáfűzik, hogy „Ő, aki kihozott Egyiptomból, táplált a pusztában, kettéválasztotta a tengert ...stb”. Azért üt szíven ez a gyakori szófordulat, mert gyanakszom, hogy Istenre gondolva mi inkább panaszkodunk, kérünk, vádaskodunk, értetlenkedünk, a hiányainkat emlegetjük, s nem azért adunk hálát, hogy már hányszor bizonyította, hogy fontosak vagyunk neki személy szerint is. Mivel az emberi kapcsolatokban is akkor van halló fülünk a másakra, ha feléje fordulva, rá figyelve kezdjük a beszélgetést, nagy az esélye annak, hogy a hála alaphangulatába helyezkedő ember tisztábban hallja Istenünk üzenetét.

Nem tudjuk, miért ezt a három tanítványt vitte Jézus magával. Sok magyarázat lehetséges:

- őket kedvelte legjobban,
- ők tűntek a legmegbízhatóbbaknak,
- nekik kellett valamiért leginkább az erősítés,
- rájuk várt a legnehezebb küldetés stb.

Mi vajon tudjuk-e, hogy a körülöttünk élőknek éppen mire van szükségük? Kinek éppen mire? S van-e bölcsességünk, erőnk úgy adni azt, hogy el is tudják fogadni?

Péterék ismeretlen, zavarba ejtő, bár csodálatos helyzetbe csöppentek. Érdekes, hogy Péter maguknak nem akar sátrat építeni. Ő – bár együtt vándorolt barátként Jézussal – még jól érezte, hogy nem egy „súlycsoportba” tartoznak. Mi kicsit átestünk a ló túloldalára. Nem gondolom, hogy sokan fogadnánk arcra borulva Jézust, ha megjelenne közöttünk. Kicsit „bratyizósra” sikeredett a kapcsolatunk mostanában, ennek minden előnyével és hátrányával.

Mi hogyan reagálunk az ismeretlen, félelmetesnek tűnő helyzetekre?

Például most a bevándorlás kapcsán. Van erőnk odamenni, megismerni az emberek élettörténetét? Kimutatni együttérzésünket? Vagy csak egy „migrációs massa” marad számunkra, amellyel szemben valóban megrekedünk a félelem és bizonytalanság állapotában.

Jézus sokat nyújt, felkészít, de számon is kér. Ha többet kapsz, többet is vár el tőled. Langyoskásan nem lehet Krisztus-követőnek lenni!

A Tábor-hegyen Péterék átérték a fausti „Állj meg, pillanat!” érzését. De az lenne jó, ha igaz lenne Teréz anyja szava: „Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte!” Vannak ragyogó szemű emberek, akiknek jó a közelében lenni, mert energiával, reménnyel töltenek fel.

A látottakról nem volt szabad beszélni a tanítványoknak, de átérték, hogy az Isten-közelség sem most, sem odaát nem félelmetes, hanem felemelő, szívet-lelket szétrepesztő öröm!

Add, Uram, hogy minél gyakrabban legyen bennünk is megtapasztalhatóvá a Te szerető lényed!

Március 19. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 4,5-42 – Beszélgetés a samáriai asszonnyal

Jézus elhagyja Júdeát, ahol ismét értetlenséggel találkozott, és visszatér Galileába, saját megszokott környezetébe. A lenézett, megvetett Samárián megy keresztül, nem kerüli meg zsidó szokás szerint. Már ez is mutatja, hogy mentes az előítéletektől, a történet folytatása pedig fényesen bizonyítja ezt: Szóba áll egy asszonnyal, kér is tőle valamit. (A tanítványok meg is ütköznek rajta.) Ráadásul ez egy megvetett, kiközösített nő volt, aki azért jött a déli hőségben vízért, hogy ne kelljen senkivel találkoznia. Biztosan meg is ijedt, hogy ott talált egy idegen férfit. Annál jobban csodálkozott, hogy az megszólítja, és segítséget kér tőle. Jézus élő vizet, lelki gyógyulást kínál neki, ezért tereli a szót az asszony problémáinak gyö-

kerére. Tapintatos, nem olvassa fejére az életmódját. Mint a házasságtörő asszony esetében, a bűnt nevének nevezi, de a bűnöst nem ítéli el. És a bűnös ettől az ítéletmentes elfogadástól gyógyul meg. Az asszony is ott hagyja a korsóját, és elszalad a városba, már nem fél, nem rejtőzik, sőt beszélni mer a bűnéről is („Mindent elmondott, amit tettem”).

Jézus ott marad pár napig, és a város lakóinak is azt tanítja, amit az asszonynak is elmondott már: Az Atyához sok út vezet. Nem az imádás módja, hanem az imádó lelkülete számít. Ez pedig a lenézett samáriaiaknak gyógyította a lelkét.

Mire tanít bennünket ez a szakasz?

- Az előítéletek rombolnak, eltávolítanak, az elfogadó szeretet gyógyít.
- Ha a szeretet azt kívánja, át kell hágni a megszokottat. Ez meglepi az embereket, és rákérdeznek.
- A leghétköznapibb helyzeteket is fel lehet használni az apostolkodásra.
- A bűnt nevének kell nevezni, de a bűnös elítélése nélkül.
- Ott kell maradnunk, beszélünk, ahol halló fülekre találunk.
- Akkor tudjuk Jézushoz hívni a gyógyításra szorulókat, ha hitelesen tudunk beszélni róla.
- Az Atyának az imádók lelkülete számít, nem a rítus (ökumené!).

Március 26. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41 – A vakon született meggyógyítása

A vakon született ember gyógyítása során Jézus messze túllép az őszövétségi elképzeléseken. A szintetikus tárgyalás lefolytatásakor a korabeli vallási elit nem képes felfogni sem a bűnt követő betegségbüntetés gondolatának, sem a szombati tevékenységi tilalomnak a megszegését. Maradjon beteg, ha bűnös, szombaton meg főképpen! Nem csoda, ha kiérdemelték a „keményszívű” jelzőt!

Nem tudok nem gondolni átvitt értelmű vakságunkra. Vajon itt és most ki az oka annak, ha nem jól látjuk a valóságot, a világot? Mi magunk, a szüleink, a társadalom? Mindhárom? És hogyan tud Isten ma világos látásra segíteni bennünket? Könnyen kijelentjük a farizeusokról, hogy megkövesedett, hagyományokhoz, pozíciókhoz ragaszkodó emberek voltak. A következő generációt kérdezve, például nem tartanak-e minket is begyöpösödöttnek, az evangelizálás új jeleit fel nem ismerőnek? A belső Hangra

hallgató fülekre talán sosem volt nagyobb szükség, mint napjainkban!

Nagyon örülök, hogy nem maradt ki a leírásból a „köpéssel sarat csinált” mint „gusztustalan” mozzanat, mert hiszem, hogy a teremtett világban nincs csúnya dolog, csak helyén kezelt szépség. Jézus gyógyításai egyébként is olyan csodálatosan egyszerűek, hókusz-pókusz nélküliek, hogy öröm olvasni. Teszt-lelket érintés! Nem durván, de érezhetően! Valahol ez a kulcsa minden találkozásunknak. A jól alkalmazott, gyógyító testi érintést is gyakorolgatnunk kell, de a lelkit még inkább. Meddig mehetek el? Mit hozhatok szóba? Mikor kell hallgatnom? Mikor kell „tetemre hívnom”? Egyáltalán, keresem-e a gyógyító beszélgetések lehetőségét családban, közösségben, baráti körben?

Ennek a gyógyítási történetnek fontos üzenete, hogy a vak megtette azt, amit Jézus kért tőle: elment, és megmosdott Siloé tavában. Mondhatta volna azt is: „Hagyjál már, mosdottam én már eleget, ott is,

máshol is!” Gyógyulást várok, nem tanácsokat!” Hogy a Jézus személyébe vetett bizalom sarkallta mozdulásra, vagy a „minden mindegy” érzése, nem tudhatjuk. De mozdult! Nekünk könnyebb helyzetünk van. Mi már tudjuk, hogy bízhatunk Jézusban, tettekre sarkalló noszogatósaiban. Jaj, csak ne akarjuk mi is kimagyarázni, hogy nem időszerűek az ötletei! Jók, de nem itt, nem most és nem nekem.

A gyógyult vak által a farizeusoknak adott válaszok, illetve helyenként kérdésként megfogalmazott vádbeszédek olyan mérvű bölcsességről tanúskodnak, amiről óhatatlanul eszünkbe kell jutnia Jézus ígéretének: „A Szentlélek azon órában megtanít titeket, hogy mit kell mondanotok” (Lk 12,12).

Vajon nekem van-e erőm odafigyelve kívánni, míg saját okfejtéseim helyett a minden körülményt bealkaluló Lélek szólal meg belőlem? Állandó sóhajtásunk lehetne: Uram, add, hogy lássak!

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2017. január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára nem változik, az egyes számok ára 275,- Ft, az éves előfizetés **1650,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, **a postaköltséggel együtt 3000,- Ft**.

Többletbe fizetéseket vagy adományokat ezután is szívesen elfogadunk.

Kérjük, hogy a belföldi rózsaszín postautalvány címzésében az „Érted vagyok” és Kovács László nevét egyaránt tüntessék föl (1076 Budapest, Thököly út 11. I/6).